

دشمنان جانی در زیر یک سقف

نوشته اولریش لادورنر Ulrich Ladurner

در نشریه آلمانی دی سایت Die Zeit

اگست ۲۰۰۶

در کابل هوا گرم است. دود و غبار بر فراز شهر سایه افکنده و آسمان را تاریک ساخته است. کوه های بلند و مرتفع در عقب این دود و غبار پنهان شده و نمی خواهند بدانند که در شهر چه میگذرد.

کابل قبل از سقوط طالبان ۸۰۰ هزار نفر جمعیت داشت و روایت است که اکنون جمعیت شهر به چهار میلیون نفر رسیده است. بیشتر این آدم ها راهی این شهر شدند و در آنجا اقامت اختیار کردند تا باشد که زنده گی بهتری برای خود سر و سامان دهند. اما دریغا که چنین نشد، آنها مجبور اند زجر روزگار بکشند، تا صبح خود را شام کنند.

تنها چیزی که از زبان قطارِ بیشمارِ وزرای لوکس گرد و لوکس نشین، سفرا و کارمندان سفارت خانه ها و سازمانهای گمک رسان (انجوها) شنیده می شود اینست که: «تحمل کنید، تحمل کنید، همه چیز خوب خواهد شد»

پارلمان افغانستان در مسیر خیابان دارلامان در ساختمانی قرار دارد که میلیون ها انسان چشم امید به آن دوخته اند، چون در آنجا باید انبوهی از مشکلات از قبیل تأمین صلح، مسئله جنگ با طالبان، بیکاری سراسری، اقتصاد متأثر از مواد مخدر، فساد اداری و بحران اعتماد نسبت به رییس جمهور کززی حل گردد.

پارلمان کشور در محلی اخذ موقع کرده است که در اوایل سالهای ۱۹۹۰ صحنه نبردهای سنگین بین گروه های مسلح مجاهدین بود و جنگ سالاران این محل را به دود و خاکستر مبدل کردند. اکنون برخی از آنها در آنجا نشستند و نقش نماینده خلق را

تمثیل می کنند. به اساس تخمین سازمان های مستقل افغانی دفاع از حقوق بشر ، ۸۰ در صد نماینده گان ولایات و ۶۰ در صد نماینده گان کابل با گروه های مسلح در ارتباط اند. روز دوشنبه است و انتظار می رود که مطابق برنامه جلسه پارلمان دایر شود. در تالار تمام نماینده گان حضور دارند. در جمع آنها یکی هم عبدالرب رسول سیاف - آدم رسوا و بدنامیکه در صفوف بالا جا گرفته «موجود است».

او یکی از ایدیالوگ های جهاد بود که با عربستان سعودی ارتباط نزدیک داشته و در آنوقت کمپ های آموزشی مربوط به تنظیم خودش را در پاکستان اداره می کرد. وی که افرادش مرتباً به کابل حمله می نمودند، دست به قتل عام اهالی ملکی می زدند و خانه ها را چور و چپاول می کردند اکنون در پارلمان نشسته و در صحبت اش می خواهد با بیان حرف هایی پیرامون حق و عدالت نقش پیر مرد دانا را بازی کند.

دو- سه صف بعد تر نماینده جوان ، ملالی جويا اخذ موقع نموده و قرار است بعد از سیاف صحبت کند. موصف در صحبت اش می گوید: « ما در مورد زندان های دولتی حرف می زنیم ولی درین کشور زندان های شخصی هم وجود دارند ، چنانچه هفته قبل تظاهرات در پغمان رخ داد که ۶۰ تن از تظاهرکننده گان مفقود الاثر گردیده اند. آنها اکنون طبق اطلاعاتی که بدست ما رسیده ، در زندان های سیاف بسر می برند.»

ملالی جويا تنها خانمی بود که در لویه جرگه، قانون اساسی صدایش را بلند کرد و در باره جنایات مجاهدین حرف زد.

اینکه خانم جوانی جرئت می کند تا در محضر عام در مورد جنایات افرادی چون سیاف صحبت نماید از موارد نادری است که در افغانستان کمتر اتفاق می افتد.

بعد از ختم صحبت ملالی جويا در جلسه پارلمان باز هم سیاف نوبت می گیرد و تهدید می کند که اگر کسی او را متهم به تخلف از حقوق بشر نماید باید منتظر عواقب حرف هایش باشد.

ملالی جويا سعی می نماید جوابش را دهد ولی درین جریان حرف های بین این دو مبادله می گردد و او به سرعت تالار جلسه را ترک میگوید.

خارج از تالار در حالیکه قهر و غضب در سیمایش هویدا است حرف هایی به زبان می آورد از این قبیل: «این دیگر دموکراسی نیست ، یک استهزا و یک نمایش مسخره

است». در این هنگام ژورنالستان به سراغش می آیند و ضمن ارائه جواب به سوالات می گوید: «چطور ممکن است که افرادی با دستان آلوده به خون ملت درینجا نشسته اند؟» پرسونل محافظ که در حیاط ساختمان اینطرف و آنطرف در گردش اند نمی خواهند در موجودیت کمره تلویزیون در کنار خانمی دیده شوند که حقیقت می گوید مگر آوازش به گوش کسی نمی رسد.

وقتی این خانم جوان در برابر ژورنالستان صحبت می کرد لرزه در وجودش مشهود بود و چنین مینمود که از سیاف می ترسد. این ترس بجاست چون سیاف به درنده شباهت دارد که هنوز هم می خواهد غر بزند و نیش زهرآلودی، نثار مخالفین اش کند. یکسال قبل زمانیکه یکی از پُست های اساسی در نظام کنونی یعنی ریاست پارلمان انتخاب می گردید رسول سیاف در حالیکه کاندید مورد حمایت رییس جمهور حامد کرزی بود در برابر یکی دیگر از رهبران مجاهدین یعنی محمد یونس قانونی با تفاوت کمی شکست خورد.

دیده میشود که افغانستان کنونی در انحطاط سیاسی فرو رفته است، رییس جمهور که محبوب غرب است از جنگ سالار حمایت می کند و عجیب تر از آن نامزدی سیاف را یکی دیگر از جنگسالاران - حاجی محمد محقق که در سالهای جنگ این هر دو تشنه به خون همدیگر بودند مورد تأیید قرار میدهد.

از حاجی محمد محقق سوال شد که: «چرا از دشمن تان حمایت کردید؟» بعد از خاموشی طولانی بی گفت: «من او را انتخاب کردم چون او نامزد حکومت بود و من بدینوسیله برای وحدت ملی رای دادم». در جواب به سوال دیگری اظهار داشت: «در زمان جنگ قوماندان بودم اکنون سیاستمدارم و حرف های در مورد اینکه ما متهم به جنایت ایم از خارج می آیند»

سیاف و محقق بخوبی می دانند که پارلمان تنها وسیله بی است که بقای آنها را در زنده گی سیاسی امروز افغانستان تضمین می کند. در مجلس ملی افغانستان نه تنها جنگ سالاران بلکه کسانی هم حضور دارند که می خواهند پرابلم های حاد موجود، از جمله فساد در دولت را به سمع مردم رسانند، رمضان بشردوست یکی از آنهاست.

تنها یک سوال کفایت میکند تا او سر صحبت را آغاز نماید: «پارلمان ، حکومت ، سفارت خانه های خارجی و سازمانهای کمک رسان غیر حکومتی همه غرق در فساد اند» ، و راه حل به گفته او : «ما نیاز به آغاز جدید و انتخابات جدید در تمام سطوح داریم ، مُفسدین باید کنار روند و پرسونل سفارت خانه ها و سازمانهای غیر حکومتی تعویض شوند.»

گر چه مسؤولین نظام ، این حرف ها را جدی نمی گیرند ولی برای افراد عادی جامعه چنین احساس دست میدهد که هستند کسانی که حرف دلشان را می زنند.

در این روز دوشنبه حادثه دیگری رخ میدهد که به افتضاح در پارلمان می انجامد: یکی از نماینده گان ازبک بنام عبدالستار دریا بای در صحبت خویش از تمام گروه های قومی – اتنیکی در کشور یاد آوری نموده و می پرسد که چرا نماینده گان همه این گروه ها در حکومت و دیگر ارگان های اداری کشور حضور ندارند؟ وقتی رییس پارلمان اجازه ادامه صحبت برایش نمی دهد ، تالار مجلس را به رسم اعتراض ترک می کند و تعداد دیگری از نماینده گان هم به تعقیب وی از تالار خارج میشوند . گرچه در ابتداء نماینده گان ازبک از جلسه خارج شدند ولی بعداً تعدادی از نماینده گان پشتون و تاجک هم به متعرضین پیوستند.

گر چه پشتون ها و تاجک ها به قدر کافی در حکومت نماینده دارند اما این حرکت بیان اعتراضی بود بر ضد رییس جمهور ، بر ضد سیاست های او و نمایشی بود که نارضایتی عمومی را تبارز می داد.

به قول نماینده مجلس ، صالح محمد ریگستانی « کرزی ضعیف است ، حکومت ضعیف است.» واقعا در بین افغانها و جامعه بین المللی که در کابل حضور دارند درین نکته توافق نظر وجود دارد که از شهرت حامد کرزی بگونه قابل ملاحظه کاسته شده است . و ریگستانی می گوید: « حکومت باید تعویض شود.»

محمد یونس قانونی رییس پارلمان که ریگستانی از متحدین نزدیک وی به شمار می رود در انتخابات ریاست جمهوری رقیب حامد کرزی بود و نشانه هایی وجود دارد که بار دیگر خود را کاندید خواهد کرد. به همین مقصد تلاش مینماید تا پارلمان را وسیله قرار داده و اهداف خودش را دنبال کند و بدون شک ریگستانی که اغلباً از رییس جمهور انتقاد علنی مینماید کمک خوبی برایش خواهد بود.

